

MART 2026

KALSEDON

FANZIN

SAYI 15

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

KOZA

soğuktan donmuş bir kozanın hıçkırıkları;

hangi haklı sebep inandırabilir şimdi, sevgi öldü yalanına?

ya da hangi rüyada burnumdan akan kanı temizlerken, ayaklarımla kozaları ezebilirim

-hem de hiç çıt çıkarmadan-

sessizce ölen kozaların kalbindeki sevgi,

suyla karışır mı hiç yosun diplerine?

daha önce geçtiğim bir yol değil kalbinin gölgesi

bastırdığım gözyaşlarımın camdan süzülüşünü izlerken

-yansımanı buluyorum orda-

sanki çok uzun süredir oradaymış da, ben yeni görmüşüm

dinlediğiniz hıçkırıklar bir ağustos gününün -seven ve sevilen bir kalbine aitti-

-nasıl dayanacağını şimdi düşünmeden- bıraktım öyle sansın, başına yıkılana kadar dünyası

cok uzak bir gelecekte seslenemiyorum ona, tanrıya ulaşmayan sesim ona da ulaşmaz

biliyorum

tüm diğer her şey gibi izlemek ve katlanmakla yükümlendirildiğim bir geçmişti yaşıyorum

bütün anlamların düştüğü kuyunun dibindeydim, ne içiriden ne de dışarıdan bir kapı var bu

sonsuzluğun içinde

olmayan bir küre verilen mananın bedelini göremedim belki ama

yasadım

hiçbir seye değmeden gecirilen bir yaşama ömür diyorum ve her şey parçalanırken büyüyorum

söz veriyorum -bir ömüre ne kadar ömür denebilirse o kadar demiyorum-

artık sevmeye ve sevilmeye ihtiyaç duymayan kalbin hıçkırıklarını dinlemeye geçmiştik,

-fark etmediniz-

Eda Sakoğlu

Büyük Yangının Arifesinde Korkak ve Yaşlı Yumuşak G'nin Beklenmeyen Ölümü

Yumuşak g 12 Mart 1968 tarihinde öldü, bu duruma oldukça şaşırmıştı çünkü tanrının kendisini unuttuğunu sanıyordu. 1966 yılından itibaren düzenli olarak her gün ahiretin çağrı merkezini aradı veya mail attı ama bir türlü cevap alamadı. Tanrı onun ölümüne karşılık her sokağa aykırı bir kaldırım taşı inşa etti. Yumuşak g takılıp düşenlerden özür diliyor.

Bu koca sessizliğin içinde bir tek ses çıkıyorsa
Bir ihanet başlar buğday tarlasının ortasında
Zihninin sesini duyabilir insan
Diyor ki başını kaldırıp bir aynanın karşısında
"Lütfen beni başıyla çünkü daha iyi dualar bilmiyorum
Gözlerine bakmaktan başka"
Hissedebiliyorum gölgenin ağırlığını
Tüm bunlara rağmen tekrar doğursan da kendini
Hiçbir sözcüğü seninle başlatamıyorum
Küfürler ve yasaklı sözcükler de dahil
Bir de anımda yazılanlar
Çatı arasında sakladıklarını hepsini ortaya koyuyorum
Ama seni bulamıyorum
Senin ruhun bir buğdaya dayanıyorsa
Ve yüzün onu anlatamam sadece görmelisiniz
Ki onun yüzünü kavgalarla ve zamanla eskitemezsiniz
Dedim ki ellerimi göğe uzatırsam eğer
Yani ellerimi reddetmezse galaksiler
Yaşanılacaktır vardır öylesine bir yer

Ben gövdemin orta yerindeki kuyuyu bırakıyorum
Sen kavgalarla geliyorsun
Dedim ki sakın düşme
Dedim ki eğer düşersen
Artık şiirler ve dualar bayatladı
Onu helal ihanetlerle büyüt

Biliyorum denklemdaki yerimi
Buna rağmen karşılıksızım
İktidar yanlısı yöntemlerine
Ama sana söz
Yanımda götürüleceğim
Kırılmaz aynalardaki kan çizimleri
ve bir yangını kendimle başlatacağım
Bu en radikal kıymıktır ruhuma batan bilirim
ve bu kemerime bir delik daha açacak bilirim
Olacak iş değildir gibi çökmüş üzerime
Bir harfin suskunluğu
Tırnakların şimdi zapt edebilir belki ruhumu
Belki ruhum yumuşak g harfinde bir ağaç gövdesidir
Üzerine başka türlü ellerle başka türlü harflerin çizildiği
Belki de bundan
Ölümüm beklenmedik değil
Yaşamım hiçtendir

İKARUS DEVRİ

Hiçbir sakı büyümez ben bir halt yedim çiçeklerini
Ne su ne güneş
Ne renkli fısılatılar
Yalnızca sarı bir sessizlik yeşerir
Pencere önleri ve
Mutlak merkezîyetçi Ankara evlerinin
Döküm kaloriferleri üzerinde.

Geceleri üşünür
Sabahları yaz sanılır
Güneşsi günaydınlarından.
Yapım ekleriyle biten bilindik caddelerine koşturmaca
Başlar biter, başlar biter.
Birbirinin aynı, demirli ve tekerli kutu kutu taşıtların farklı isimlerle anıldığı
Taşlarının tüm pemişliğine rağmen gri addedilen bu şehrin
Cuma ve Pazar aralığında
Ben büyütür ve giderim, öleme kök salmış ve renklenmiş olduklarından
İkarus çiçeklerini.

Can Padişah

LEVAZIMATÇI

Ne çok zengin görmüş bu musallada
Titrek ve mahcup durur fakir tabutu
Cami cami ayrılır derecesi yoksulluğun
Haşa Hakk'tan değil
Kuldan ötürü.
Kalabalık meydana sığmaz
Büyükçe bir ayna olur
Siyah camlar birikintisi.
Tüm karanlıklarına rağmen
Yansıtmada kibri.
Gözyaşı saklambaç oynar
Paparazi sobesi.
Heybetli ölüm
Sanki düğün
Pervane bir âlim vardı
Ona heves sanki bugün
Secde yok
Çok şükür
Aman ha abiler
Geldim işte beni görün.

Özcan Çakır

Haya Makki

Haya Makki

Kurşun Askerin Gerçekleşmeyen Kaçışı

kurşun askerin gerçekleşmeyen kaçışı

tık, tık, tık.

farklı farklı bedenlere ait aceleyle tıkırdayan bir sürü topuk, binbir telaşla sokağın yollarını dövüyordu bir öğle öncesi. yaklaşan yeni yıla özel süslenmiş bu sokağın eğri büğrü taşları sonbaharın bitişiyle beraber griliğini derinleştirmişti; rüzgarın hiç can sıkmadığı, oldukça rastgele bir kasım günüydü. ilginçtir ki tüm çocuksu neşesini çoktan yitirmiş olan caddenin sonundaki oyuncakçı dükkanı, bugün her zamankinden geç açılıyordu. sahibi olan yaşlı adam tam da bu geç kalmışlığın gerginliğindeyken raflara yeni oyuncaklarını dizmekteydi, hepsi birbirinden göz alıcı tam 25 tane kurşun asker.

askerler oldukça rastgele halde raflardaki yerlerini iradeleri dışında alırken, yaşlı adamın huysuzluğu içlerinden bir tanesiyle daha da yükseldi. bir kurşun askerin bacağının teki yerinde yoktu. o kurşun asker eksikliğini biliyordu, mağrur duruşundan ise hiç taviz vermeden dimdik durarak yaşlı adamın homurtularıyla beraber o da raftaki yerini aldı. döküm aşamasında yetmeyen kurşunun muhatabı kendisiydi, kader onu böyle cezalandıracaktı; kurşun askerinse bu durum hiç umrunda değil gibi görünüyordu.

tek bacağıyla sağladığı sert duruşuyla diğer askerlerden bile mert görünüyor, ve durumundan hiç şikayet etmeden onurunu koruyordu.

günler günleri kovalarken ve askerler yeni sahiplerini beklerken, aralarından birkaçı da çoktan eksilmişti. bizim kurşun asker ise sert bakışlarıyla beklemekteydi. kendi içinde görevleri ve sarsılmaz bir disiplini vardı. bunları düşünürken de çatık kaşlarıyla hep tek bir yöne bakardı. geçmekte olan o günlerde bir şey oldu, kurşun asker bir anlığına beklemek yerine etrafına bakındı, bakınırken gözüne çarpan o şey ise askeri bir daha hiç aynı kılmayacaktı.

karşı rafların arasında, en iç kısımlarında, arkalara itilmiş kuğu gibi bir güzel ilişiverdi gözüne; tıpkı

onun gibi tek bacağı üzerinde zarafetle duran bir balerin, üstü artık tozlanmış halde rafta duruyordu. kurşun askerin kendi gibi kurşundan olan kalbinde bir tıkırdama oldu, neredeyse tek ayağıyla koruduğu dik duruşu sarsılacak gibi oldu, bu tıkırdamayı kaşlarını biraz daha çatarak anında durdurdu.

o sarsılamazdı, madem tek bir ayağı vardı; daha da güçlü olmak zorundaydı. gücünü ve duruşunu sessizlikle koruyarak, ağzından tek bir kelime bile dökülmesine izin vermemek kaydıyla kalbinin tıkırtısını içine gömmeliydi; balerine uzaktan sağladığı hayranlığı ona yeterdi.

tüm bunlar olurken alt raflarda duran ve oyuncakçıda olan biten her şeyi izleyen yeşil bir cin, askerdeki minik tıkırtıyı ve askerin gözlerinin değdiği yeri hemen saptamıştı. balerin uzun süredir oradaydı ve yeşil cine göre orada da kalacaktı. hemen bu işin icabına bakılmalıydı.

yaşlı adam gece çöküp dükkanın kilidini vurduğu anda cin aşağıdan bağırmaya başladı:

“hey! seni tek bacaklı kurşun asker! nereye baktığını gördüm. eğer yaşanırsa bir daha, diğer bacağının da ben bakarım icabına!”

kurşun asker öfkeliydi. cine değil, ağzından tek bir kelime bile çıkmamış olan, duruşunu kurşun asker için bile bozmamış olan balerine öfkeliydi. hem o bir balerindi! tabii ki tek ayakla durmak nasıl olur bilirdi, ama o asker gibi çaresiz değildi; öylece durmak istediği için duruyordu. asker onu sessizce izlediği zamanlar içinde bunu düşünmüştü, balerin onu anlayabilirdi ama yine de onun gibi değildi. asker balerinin sessizliğinden bunu doğrulamıştı, cine tek bir kelime bile etmemişti.

raftaki diğer kurşun askerler birer birer azalmaya devam ederken, o da artık bu oyuncakçıda bir yerinin olmadığını kavradı.

yeniden sabah oldu. yaşlı adam dükkanını açtı, kalan askerlerin tozlarını silerek artık oldukça yaklaşan yılbaşı için elinde kalan askerleri dükkanının önüne dizdi. kurşun asker için fırsat bu fırsattı, artık onun gerçekleşmeyen bir kaçıışı olmayacaktı. aşkı için zayıf olmaksansa, o dükkanı terketmeyi yeğliyordu. son gücüyle kendini yere doğru itti; kader bu ya, sallanarak gezinmekte olan bir köpek onu kapıldığı gibi birkaç sokak öteye taşıdı. soğuk kaldırım taşlarının üstünde, her tarafı köpek salyası olmuşken birkaç afacan çocuk onu hemencecik buldu. çatık kaşları ve mağrur duruşuyla çocukların oyunlarına eşlik ederken, bir gün kağıttan bir geminin kaptanı oldu. çocuklar onu büyükçe gazeteden bir gemiyle şehrin kanalına bırakırken, onun kurşundan olma olduğunun idrakinde değillerdi. kurşun asker batan gemisiyle suyun dibine doğru sallanırken, bu kez de bir balığın midesine düşeceğinden bir haberdirdi.

artık çok yorulmuştu. kaçış gerçekleşmiş, ama bir yere de ait olamamıştı. balığın midesinde ne kadar zaman geçirdiğini bilmezken, bir gün tiz bir çığlıkla uyanıverdi:

“baba! baksana balığın karnına! Tek ayağı olmayan bir asker duruyor burada!”

kurşun asker yıkanıp temizlenip bu sakin yılbaşı gecesinde bir ailenin evinde yerini bulduğunda, gururlu hissediyordu. başarmıştı! oyuncakçının rafları arasında kırık bacağı için onu almayan insanları reddetmiş; kendi kaçışını gerçekleştirmiş ve bir ailenin rafında yer bulmuştu kendine. çatık kaşlarına gururlu bir gülümseme eklendi bu kez. kurşun asker kibirliydi; onu kapan köpektaki tesadüf, çocukların nehre götürüşündeki rastlantıyı, onu suyun içinde yutuveren balıktaki kaderi görmüyordu.

kurşun asker kaçıışının hiçbir zaman gerçek olamadığını, gözleri onunla aynı rafı paylaşılan balerine değince anlayacaktı

orda öylece yanında duruyordu; sessizce ve tüm zarıflığıyla. kurşun asker işte tam o anda öyle yaklaştı ki devrilmeye, yine de dik duruşunu toparladı ve tek ayağıyla gözlerini hemen balerinden çekti.

ona göre buraya kadar boşuna gelmemiş ve kendi kaderini kendisi yazmıştı, balerin de orada diye asla yıkılamazdı.

yılbaşı yemekleri yendi, büyükler sohbe küçükler oyunlara çekilirken balerin de kurşun asker de bu oyunların konuğı olmaya hazırlanıyorlardı. yanan şöminenin önünde oyunlar oyunlara eklenirken çocuklar dikkatsizce ikisini de yakılacak malzemelerin içine yan yana bırakarak başka oyunlara oradan da uykunun kollarına bıraktılar kendilerini.

balerin bu sessizliğı artık bozması gerektiğini biliyordu, ve şunları söyledi askere:

“sevgilim kurşun asker! neden bana hiç ulaşmadı sözlerin? seni ilk gördüğüm andan beri severek bekledim!”

kurşun asker bunu duyduğunda sanki paramparça oldu. kurşundan kalbinden binlerce söz geçti, hiç birini balerine söylemeye layık bulmadı. o saf güzel; tıpkı kendisi gibi tek ayağıyla durmayı öğrenerek en iyi bilen balerin, zamanlar zamanı onu sevmişti.

kurşun asker konuşmak için en uygun sözleri düşünürken, kader onlara bu defa izin vermedi. evin babası yılbaşı gecesi uzamakta olan sohbetlerinde evin de sıcak olmasını isterken, bizimkilerle birlikte yanacak her şeyi atıverdi şömineye.

kurşun asker kurşundan da olsa bu kadar ateşe dayanamazdı, erimekteyken tek bir söz döküldü dilinden:

“üzgünüm benim güzel balerinim, seni kurşundan kalbime rağmen hep sessizce sevdim.”

ateş ikisini de eritirken, sabah olup gün aydığında şöminede kalp şeklinde yekpare bir kurşun duruyordu. soğuk, sert, sarsılmaz ve değişmez; duruşunu hisleri pahasına bile bozmayan kurşun asker, baleriniyle ancak yanarak bütün olup kavuşabilmişti. ve üzerinden külleri uçuşarak şöminede duruveren bu kurşundan kalp, onların aşkının sonsuzluğunu orada durdukça bize anlatmaya devam edecekti.

Aslı İrem

Huzursuz Uyku

Bana söyle mutluysan eğer olduğun yerde
Asuman kırmızı, siymsiyah gökkube
Yürüdüğüm yollar dikenli, bastıkça iniyor derine, daha da derine
Gözlerim açıkken başrolsün, kamerasız çektiğim her filmde

Gölgesiz ağaçların dibinde, karanlığı kucaklar koynun
Oltaya takılan balığa yol vermek kadar yumuşak lekeli boynun
Sesinin tınısında ve muhakkak yarın sabah doğacak güneşte,
Bir gece bekçisi misali bekler dururum gelişini
Aşırdığın göğün yarısı hakkın, gerisi soygun

Hafifletilmiş öfkenin bana ait bir kısımlık payı
Sevginin birazını senden öğrendim, kalanı hayranlık tuzağı
Sefası olsun gözlerinin, gözlerinin görmeye yetebildiği senden azıcık güzel her bir
zerre
Benden habersiz olsa da kaburganda yeşeren bahçe,
Yine de ben senden biri, biraz mahçup, senin karşında ellerimde kelepçe

Bir sevişin defteri yırtılıp çöpe atılır mı bilemem
Bir vakitler yüzünü liman bilmiş tekneleri, balıkçı takalarını ve sana sığınan karnı
yarı tok çocukları görmezden gelemem
Sırtına binmiş dert ve kader, bir de cümle alem
Seni biraz öperim, bir de dilerim koynumda yaşlanmanı
Gerisi kaderin felekle oynadığı oyunun zarları,
Ben bir şey diyemem

Kes şu içimden çıkanın dilini, kendini başka bir surete sakla
Benim için kendini kendi içinde akla
Ardı arkası gelmeyecek bir şiir yazmaya başladım bu sabah
Sana zahmet olmayacaksa ceketini giy, son kelimeyi ölümüne sakla

Defne Kütük

“Uğuldayan İntikam”

Yükselirken bu şehrin şafağında morluk
Bakışların çarpıp aya ulaşırken
Kısık sesli bir çocuk yemin eder
İntikam almaya bu şehirden

Semaya bakar o geceleri, alır aklını başından
Arar semada kuş izi, tutup da gelse peşinden
Atılır üstüne bin kurşun, delip de geçmez alnından
Verdiği nefese yemin eder, intikam almaya bu şehirden.

Dökülür toprağa ağzından
Kandan daha kırmızı kanı
Dökülsün içi sökün olsun
Kurusun hür bir toprakta

Gemiler iner rıhtıma, o siren sesi ezberler
Zaman aynıdır üstüne, aynı laneti tekrarlar
Çılgılığa gebe uçurumda, konuşluyken bombalar
Öfkesine yemin eder, intikam almaya bu şehirden

Çünkü çizilmiştir mazinin aynası
Terazinin kolu kırılmıştır
Bir izin alınmıştır suskun vakitten
Yükselen şafağa esen yelden

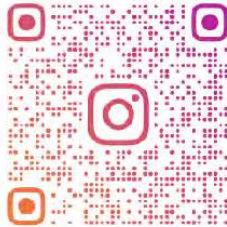
Bir çocuk çatar geceye kaşlarını
Kendine ışık yontar ateşten
Derinden gelen o kısık sesle
İntikam almaya bu şehirden...

Kayra Özdemir

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Eren Dertli
Eda Sakoğlu
Can Padişah
Özcan Çakır

Aslı İrem
Defne Kütük
Kayra Özdemir

Fotoğraf: Haya Makki
Kapak: Can Kalender

